

andre Skibe heller ikke ville kunne blive reparerede i rette Tid, saa at de heller ikke ville kunne blive brugte. Jeg vil imidlertid sige, at maaste heller ikke engang det er det Væsentligste; det Væsentligste er, at det Skib, vi nu bringe til Radeffib kun har meget kort Tid tilbage; det kan kun — naar man da ikke vil sende Kadetterne ud i et usødigt Skib — kunne vare et à to Aar endnu, og det eneste Skib, som er skicket til at afløse det, er Dagmar. Saa længe man nemlig ønsker, — og det er man nødt til at gøre nu — at Kadetterne skulle blive øvede i Seilmanøvrer osv., kan man ikke med nogen Gavn bruge de nyeste Skibe, hvoraf de fleste ingen Seil og Reisinga have; naar de have den, hvilket f. Ex. er Tilfældet med St. Thomas, er det ialtfald kun som Hjælpekraft; det er Skibe, som vilde manøvrere overordentlig slet for Seil alene, saa dem kan man ikke bruge; „Dagmar“ er det eneste, der kan afløse det nuværende Radeffib. Jeg tør sige, at den Dvælse, vore Kadetter hidtil have faaet til Søs, maa regnes for at være overordentlig god, og det maatte i høieste Grad beklages, om denne Opdragelsesmaade maatte standses; jeg veed ikke, paa hvilken Maade man saa skulde bære sig ad med Kadetterne til Søs. Derfor maa denne Reparation af „Dagmar“ anses for at være fuldstændig nødvendig. — Jeg skal kun meget kort omtale den Række Medsættelser paa Værftets Konto, som ellers ere foretagne af Udvalgets Flertal, idet det er Posten, om hvilke man i og for sig kunde være tilbøjelig til at sige: Ja, de kunne maaste vente et Aar; men naar man siger det Samme en Snes Aar igjennem, saa bliver det dog galt i Længden. Saaledes er der til Bramme, Løgger og Flaader ved Værftet ikke bevilget Noget, eller i hvert Fald kun meget Lidt i mange Aar; de gaa tilbage, og det er dog Ting, som skulle holdes vedlige. Særlig for Masteslaadens Vedkommende var der foreslaaet et større Beløb; det er Flaader, som bruges stadig ved Skibenes Armering, dels til at tage Rundholter op og dels til andre Diemed; men dertil er der ikke bevilget Noget i en lang Aarrække. De ere derfor i en meget daarlig Tilstand, og de kunne langt fra bære den Vægt, som de oprindeligt ere bestemte til, paa Grund af Vandtrykket. Ulemperne derved føles ogsaa hvert Aar, navnlig ved de større Udrustninger om Foraaaret, og i Tilfælde af Krigsberedskab vilde det medføre en meget stor Ulempe. Saa er der ligeledes nægtet en saa lille Udgift som den til en Transportbaads Omdannelse til Vandbaad. Værftet har en Vandbaad, for at kunne forsyne Krigsskibene, naar de ligge

ude paa Rheden; det er dog naturligvis ganske i sin Orden. Den kan ikke bruges længere, og naar den skulde have en Hovedreparation, vilde den blive temmelig dyr, det vilde koste mellem 8—10,000 Kr. Hvis man derimod dertil vilde indrette en ældre Transportbaad, som er for svag til at bruges som Transportbaad, vilde det kun koste 5,500 Kr., og den vilde kunne vare som saadan i en overmaade lang Række Aar. Naar man nu altsaa ikke vil gjøre det, ja, saa har man ingen Vandbaad til Krigsskibene, og saa maa man se at faae en privat Vandbaad, men dette vil naturligvis for det Første medføre Bekostninger og Tidsspilde, og dernæst vil jeg sige, at dette ikke alene gjælder for vore egne Krigsskibe, men ogsaa for fremmede, idet det altid er Brug, at der ydes Krigsskibe saadan Hjælp, naar de komme til en By, hvor der er Delogsværft; naar man altsaa skal hjælpe dem med Vand og Vignende, og ikke en Gang er i Stand til strax at møde med en Vandbaad, men først skal have Bud efter den i Byen, fremkommer der en Situation, som i og for sig heller ikke kan siges at være heldig. Ligeledes er der foreslaaet Anstæffelsen af et Dampskib til Kanonbaaden „Marstrand“, men det er ogsaa nægtet. Ja, det maa jeg altsaa finde mig i. Man anvender nu de 3 Kanonbaade til Opmaalingsarbejder, deres Arbejde bliver overordentlig meget lettet ved et saadant Dampskib, og da de to af dem have faaet det, synes der ikke at være nogen Grund til at nægte det for den tredies Vedkommende. Naar jeg dernæst gaar over til Konto III, som angaar Forfærdigelse og Vedligeholdelse af Flaadens øvrige Inventarium samt Magasinstjenstande, gjælder det jo i fuldt Maal ogsaa om den, at den nødvendigvis maatte blive større, som Følge af Vedtagelsen af Søværnsloven af 1880. Den er imidlertid ogsaa bleven noget større, den er vøret fra i Gjennemsnit henved 130,000 til henved 150,000 Kr. Men denne Forøgelse er ingenlunde fuldt tilstrækkelig. Værftets Inventarium er gaaet tilbage, og det er nødvendigt at raade Bod derpaa. Der mangler saaledes de nødvendige Beholdninger i Hovedmagasinet, saaledes at meget af Inventariet ikke engang er tilstrækkeligt til de sædvanlige Fredsdriftninger og vil være aldeles utilstrækkeligt i Tilfælde af Krigsberedskab. Jeg skal f. Ex. som en af de nødvendige Ting, der ikke kunne faas i en Hurtighed, nævne Røerne. Med Undtagelse af en eneste Røie i det sidste Aar, er der ikke kommet nogen Anstæffelse til siden 1864, da man naturligvis paa Grund af Krigen havde et overordentlig stort Antal